

Arrest

nr. 72 013 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 april 2011 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 december 2010 vraagt verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging aan in functie van de heer K.B.B.

1.2. Op 22 april 2011 wordt deze aanvraag geweigerd *“onder voorbehoud van een DNA-test”*. Deze beslissing wordt op 25 mei 2011 aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. gewijzigd door de wet van 15.09.2006: Overwegende dat de Ambassade van België te New Delhi aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van S.B. {...}, geboren op 10.03.1994. van Nepalese nationaliteit, om zich te voegen bij K.B.B. {...}, geboren op 14.11.1957. van Nepalese nationaliteit: Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht; Overwegende dat betrokkene ter staving van zijn visumaanvraag een laattijdig geregistreerd geboortecertificaat voorlegt, De geboorte werd geregistreerd in maart 2010 - slechts een aantal maanden voor de datum van indiening van de visumaanvraag - terwijl betrokkene is geboren in 1994. Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een afstammingsband vast te stellen de voorwaarden bepaald in bovengenoemd artikel 27 niet vervullen; De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze laattijdige registraties na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt: Overwegende dat K.B.B. {...} in zijn asielaanvraag dd. 25.10.2005 verklaarde geen kinderen te hebben; Overwegende de bevindingen van de Ambassade van België te New Delhi: Gezien de discrepantie tussen onderhavige visumaanvraag en de gegevens in het administratief dossier; Overwegende dat Nepal geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de afgifte van bepaalde uittreksels uit akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland, ondertekend in Parijs op 27 september 1956, of van de Overeenkomst betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit de akten van de burgerlijke stand. ondertekend in Wenen op 8 september 1976; Overwegende dat het op basis van het geheel van de voorgelegde documenten en de beschikbare elementen in het administratief dossier niet mogelijk is om zich op voldoende en betrouwbare wijze uit te spreken over de verwantschap tussen de visumaanvrager en K.B.B. {...}. De visumaanvraag wordt derhalve geweigerd onder voorbehoud van een DNA-test. Het bewijs van afstamming tussen de visumaanvrager en K.B.B. {...} kan immers worden geleverd door middel van een DNA-test, die in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken wordt uitgevoerd. Indien de resultaten van de DNA-test positief zijn, vormen deze een bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing die door de Dienst Vreemdelingenzaken zal worden genomen. Opgelet: een eventuele DNA-test kan slechts worden opgestart indien voorafgaandelijk volgend document wordt voorgelegd, en goedgekeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken. - Eigendomsakte of geregistreerde huurovereenkomst op naam van K.B.B. {...}.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het verzoekschrift wordt ingediend door B.S. die vertegenwoordigd wordt door B.K.B. en B.S.

2.2. B.S., ten aanzien van wie de bestreden beslissing genomen is, is geboren op 10 maart 1994 en aldus op het tijdstip van het indienen van het beroep minderjarig.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, wat tot gevolg heeft dat hij vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

Daargelaten de vraag of B.K.B. en B.S. kunnen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van B.S., nu in casu blijkt uit de ten gronde bespreking dat de afstammingsband tussen B.S. en B.K.B. en B.S. niet vaststaat, dient gesteld dat gelet op de leeftijd van verzoeker hij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep bij de Raad in te stellen. Hij diende aldus niet vertegenwoordigd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27 Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Dat de bestreden beslissing artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht schendt, en bovendien niet gemotiveerd is. Dat de motieven van de bestreden beslissing voorhouden Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10. § 1. eerste lid 4: van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. gewijzigd door de wet van 15.09.2006. Overwegende dat de Ambassade van België te New Delhi aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van S.B. {...} geboren op 10.03.1994 van Nepalese nationaliteit, om zich te voegen bij K.B.B. {...} geboren op 14.11.1957 van Nepalese nationaliteit Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte om erkend te worden moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor naar echtheid, en naar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht. Overwegende dat betrokkene ter staving van zijn visumaanvraag een laattijdig geregistreerd geboortecertificaat voorlegt; de geboorte werd geregistreerd in maart 2010 - slechts een aantal maanden voor de datum van indiening van de visumaanvraag terwijl betrokkene is geboren in 1994 Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een afstammingsband vast te stellen de voorwaarden bepaald in bovengenoemd artikel 27 niet vervullen: De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze laattijdig en registraties na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens van het dossier waarover zij beschikt: Overwegende dat K.B.B. {...} zijn asielaanvraag ad 25 10 2005 verklaarde geen kinderen te hebben. Overwegende de bevindingen van de Ambassade van België te New Delhi Gezien de discrepantie tussen onderhavige visumaanvraag en de gegevens in het administratief dossier.” Dat de bestreden beslissing artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht schendt, en bovendien niet gemotiveerd is. Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).Dat de beslissing zowel formeel als inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat 3 een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is. Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., ‘La bi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs’, 1991. 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847. dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve. nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., ‘La bi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs’. J.T.. 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987. Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2. 6: RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg). Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe. geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch. 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71), Dat ter zake de beslissing niet kan gemotiveerd zijn nu verwezen wordt naar zaken die niet in de beslissing zelve te vinden zijn (cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635. 3 gen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A.. De uitdrukkelijk motiveringsplicht. De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is. Dat het arrest RvSt. Nr. 130.047 dd. 1 april 2004 en RvSt. Nr.130.048 dd.. 1 april 2004. Dat nergens aangegeven wordt hoe de nationale wet wordt toegepast noch wordt aangegeven welke nationale wet er toegepast wordt. Dat nergens wordt aangegeven waarom de registratie van de geboorteakte laattijdig zou zijn: dat nergens wordt aangegeven waarom de registratie van de geboorteakte volgens nationaal recht laattijdig zou zijn. Dat hierdoor zowel er sprake is van een schending van

artikel 27 van het wetboek van Internationaal privaatrecht als van een ongemotiveerde beslissing. Dat enkel motieven worden aangegeven nopens de registratie van de geboorteakte, hetgeen inhoudt dat volgens de bewoordingen van de bestreden beslissing er niets aan te merken is nopens de geboorteakte zelf en dus de inhoud zelve van wat ter berde wordt gebracht namelijk de ingeroepen afstammingsband. Dat de beslissing ook op dit punt niet kan gemotiveerd zijn en eigenlijk noodzakelijk een verkeerde toepassing maakt van artikel 27 4 van het wetboek internationaal privaatrecht, nu het document en de inhoud zelve niet ter discussie staat. Dat nergens wordt aangegeven over welke inlichtingen het zou gaan. Dat nergens inhoud of bron wordt aangegeven. Dat nu er geen opgave is van de bron zodat kwesties betreffen de de authenticiteit of de betrouwbaarheid van de bron niet ter sprake kunnen komen in de beroepsakte. Dat volgens de inlichtingen die de ouders van de verzoekende partij genomen hebben er naar intern recht de problemen zich niet stellen zoals voorgehouden door de administratie. Dat men in het land van herkomst niet voor 15/16 jarige leeftijd documenten zou krijgen in zake de nationaliteit en dat het niet ongewoon is dan ook de documenten te verkrijgen die men alhier geboorteakte noemt. Dat nergens de bevindingen van de Ambassade van België te New Delhi worden aangegeven. Dat hierdoor de bestreden beslissing niet gemotiveerd blijkt te zijn. Dat gelet op de motiveringsgebreken voormeld het zelfs niet mogelijk is zelfs doelmatig verweer te voeren. Dat hetgeen hierboven gesteld is eveneens een schending is van de zorgvuldigheidsverplichting om dezelfde redenen als al aangegeven. Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999). Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,1990. 31) Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten' (R.v.St., REESKENS, nr 20.602. 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van afgifte van het visum is beslist. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 10, § 1, eerste lid, 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het WIPR en motiveert zij: "Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. gewijzigd door de wet van 15.09.2006: Overwegende dat de Ambassade van België te New Delhi aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van S.B. {...}, geboren op 10.03.1994. van Nepalese nationaliteit, om zich te voegen bij K.B.B. {...}, geboren op 14.11.1957. van Nepalese nationaliteit: Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht; Overwegende dat betrokkene ter staving van zijn visumaanvraag een laattijdig geregistreerd geboortecertificaat voorlegt, De geboorte werd geregistreerd in maart 2010 - slechts een aantal maanden voor de datum van indiening van de visumaanvraag - terwijl betrokkene is geboren in 1994. Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een afstammingsband vast te stellen de voorwaarden bepaald in bovengenoemd artikel 27 niet vervullen; De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze laattijdige registraties na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt: Overwegende dat K.B.B. {...} in zijn asielaanvraag dd. 25.10.2005 verklaarde geen kinderen te hebben; Overwegende de bevindingen van de Ambassade van België te New Delhi: Gezien de discrepantie tussen onderhavige visumaanvraag en de gegevens in het administratief dossier; Overwegende dat Nepal geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de afgifte

van bepaalde uittreksels uit akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland, ondertekend in Parijs op 27 september 1956, of van de Overeenkomst betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit de akten van de burgerlijke stand, ondertekend in Wenen op 8 september 1976; Overwegende dat het op basis van het geheel van de voorgelegde documenten en de beschikbare elementen in het administratief dossier niet mogelijk is om zich op voldoende en betrouwbare wijze uit te spreken over de verwantschap tussen de visumaanvrager en K.B.B. {...}. De visumaanvraag wordt derhalve geweigerd onder voorbehoud van een DNA-test. Het bewijs van afstamming tussen de visumaanvrager en K.B.B. {...} ken immers worden geleverd door middel van een DNA-test, die in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken wordt uitgevoerd. Indien de resultaten van de DNA-test positief zijn, vormen deze een bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing die door de Dienst Vreemdelingenzaken zal worden genomen. Opgelet: een eventuele DNA-test kan slechts worden opgestart indien voorafgaandelijk volgend document wordt voorgelegd, en goedgekeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken. - Eigendomsakte of geregistreerde huurovereenkomst op naam van K.B.B. {...}.”

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem verhindert te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Met de loutere vermelding dat de bestreden beslissing een stereotiepe of gestandaardiseerde motivering bevat wordt overigens op zich geen schending van de formele motiveringswet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.3. Waar verzoeker de motivering betwist inzake het niet erkennen van de door hem voorgelegde geboorteakte, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140- 141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse akte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In casu is de Raad gevat met een beroep tegen een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum in toepassing van de Vreemdelingenwet waarin eveneens toepassing gemaakt wordt van artikel 27 WIPR. Meer bepaald blijkt uit lezing van de motivering dat de verwerende partij van oordeel is dat er kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van de geboorteakte wegens de laattijdige registratie hiervan en wegens een discrepantie van deze akte met de stukken van het administratief dossier, waardoor het niet mogelijk is om zich op voldoende betrouwbare wijze uit te spreken over de verwantschap tussen de visumaanvrager en de heer K.B.B. Verzoeker betwist in deze dat de verwerende partij de voorgelegde geboorteakte niet als bewijs van zijn bloedverwantschap in aanmerking neemt.

Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden

vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Gelet op de kritiek van verzoeker, dient erop gewezen dat artikel 27 WIPR in fine bepaalt: *“Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg.”* Het is de rechtbank van eerste aanleg die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze gebaseerd is op het feit dat de verwerende partij de geboorteakte niet in aanmerking neemt als een bewijs van bloedverwantschap met K.B.B. wegens de laattijdig registratie van deze akte en wegens een discrepantie van deze akte met de stukken van het administratief dossier, waardoor het niet mogelijk is om op voldoende betrouwbare wijze zich uit te spreken over de verwantschap tussen de visumaanvrager en de heer K.B.B.

Met andere woorden berust de motivering van de bestreden beslissing op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte zoals blijkt uit voorgaande bespreking. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg.

Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre verzoekers argumentatie gericht is tegen het niet erkennen van de geboorteakte. In die zin verwijst de Raad ook naar het arrest van de Raad van State van 3 oktober 2011 met nummer 215.497.

3.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Zoals blijkt werd de geboorteakte die verzoeker voorlegde niet erkend door de verwerende partij en heeft zij op basis daarvan beslist tot weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging. Gelet op de bespreking hoger kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 17 en 23 BUPO en van de artikelen 63 en 63/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Dat de motieven van de bestreden beslissing voorhouden Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10. § 1. eerste lid 4: van de wet van 15.12 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15.09.2006. Overwegende dat de Ambassade van België te New Delhi aan de Dienst Vreemdelingen-zaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van S.B. {...} geboren op 10.03.1994 van Nepalese nationaliteit, om zich te voegen bij 5 K.B.B. {...} geboren op 14.11.1957 van Nepalese nationaliteit Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte om erkend te worden moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en naar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht. Overwegende dat betrokkene ter staving van zijn visumaanvraag een laattijdig geregistreerd geboortecertificaat voorlegt: De geboorte werd geregistreerd in maart 2010 - slechts een aantal maanden voor de datum van indiening van de visumaanvraag terwijl betrokkene is geboren in 1994 Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een afstammingsband vast te stellen de voorwaarden bepaald in bovengenoemd artikel 27 niet vervullen: De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze laattijdig en registraties na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens van het dossier waarover zij beschikt; Overwegende dat K.B.B. {...} zijn asielaanvraag ad 25 10 2005 verklaarde geen kinderen te hebben. Overwegende de bevindingen van de Ambassade van België te New Delhi Gezien de discrepantie tussen onderhavige visumaanvraag en de gegevens in het administratief dossier. Dat de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. schendt. Dat de artikelen 17 en de artikelen 23 van het B.U.P.O. geschonden zijn. Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is. Dat de bestreden beslissing artikel 63 en 63/2 van de vreemdelingenwet schenden Vreemdelingenwet van 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 zoals gewijzigd door de artikelen 13 en 14 van de Wet van 14 juli 1987, B.S. 18 juli 1987 en B.S. 14 augustus 1987). Dat artikel 8 van het E.V.R.M. stelt Artikel 8 1. Een ieder*

heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. 6 Dat art. 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven en privéleven beschermt. Dat artikel 8 van het E.V.R.M. van directe werking is en aldus prevaleert op een blijkbaar internrechtelijke rechtsregelen Dat men onder "familie" in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M. .begrijpe men onder meer de relatie tussen een ouder en zijn minderjarige kinderen. Tot het concept familieleven behoort alles inzake de ontwikkeling en het behoud van de familiebanden. Dat terzake de band moet kunnen blijven met beide ouders en hun kinderen (E.H.R.M.. 21 juni 1988, Berehab / Nederland, [http. ://hudoc.echr.coe.int](http://hudoc.echr.coe.int) .) Dat ter zake zeker en vast art. 8 van liet E.V.R.M. kan ingeroepen worden gelet op de proportionaliteitsvereiste (Cfr. RvSt. BASTARICCA/STAAT, nr. 61.972, dd. 25 september 1996, T.B.P., 1997, 209 e, T.V.R., 1997, 31-32; Cfr. E.H.R.M. NASRI dd. 13 juli 1995, ser. A. nr. 320-B geciteerd in voormeld arrest).Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).Dat de beslissing zowel formeel als inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat het de overheid steeds behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten evenredig is met het doel RvSl.. 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt. 16 mei 1997. nr. 66.292. m.b.t. gezinsleden die zich dienen te begeven voor hun asielaanvraag naar verschillende landen, zodat het gezin uiteengerukt wordt). Dat de overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten van art. 8 E.V.R.M. evenredig is met het doel (RvSt.. dd. 22 augustus 1997. nr. 67.724 en RvSt., dd. 16 mei 1997, nr. 66.292; Cfr. RvSt.. dd. 5 juni 2000, schorsingsarresten 87.784 en 877.84, bevestigd in de arresten 97.338 en 97.340 van 29 juni 2001). Dat de artikelen 17 en de artikelen 23 van het B.U.P.O. geschonden zijn. Dat artikel 17 van het BUPO stelt 'Artikel 17 1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam. 2. Een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting. Dat artikel 23 van het BUPO stelt 'Artikel 23 1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat. 4. De Staten die partij zijn hij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat liet huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en hij de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen." 7 Dat artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht. Gent Mys & Breech, 1997. 246). Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot enerzijds een aantal beweringen en anderzijds er enkel van verklaringen in het asioldossier van de vader. Dat het in een asioldossier voorkomt dat bepaalde zaken verkeerd zijn vertaald of dat in asioldossiers het voorkomt dat bepaalde vragen verkeerd worden begrepen. Dat bijvoorbeeld kan gedacht worden dat bijvoorbeeld een vraag is begrepen of vertaald dat er geen kinderen zijn. dit in de betekenis van dat er geen kinderen mee zijn. Dat de bestreden beslissing trouwens enkel verwijst naar het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken van de man verwijst zonder het dossier van het Commissariaat-Generaal te bekijken. daar waar het dossier van B., K. B. {...} Nationaal nummer: xxxxxxxx Commissariaat nummer: xxxxxxxx, van het Commissariaat-Generaal kinderen vermeldt en het dossier B., S. {...} Nationaal nummer:xxxxxxx. Commissariaat nummer: xxxxxx Vreemdelingenzaken nummer: xxxxxxxx evenzeer kinderen vermeldt. Dat immers de beslissing van het Commissariaat- Generaal dient te gelden gelet op de toenmalige vreemdelingenwet en meerbepaald het artikel 63 en 63/2 van de toenmalige vreemdelingenwet dat de beroepstermijn en het dringend beroep bij de Commissaris-Generaal voorzag, hetgeen ook betekent dat gelet op. Dat in ieder geval de bestreden beslissing niet motiveert waarom de gegevens van het Commissariaat-Generaal niet in consideratie werden genomen. Dat dit betekent dat men zich niet zonder meer op een dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken vermag te beroepen. Dat de administratie geacht wordt ie beschikken over de gegevens van het vluchtelingendossier in zijn geheel waaronder het dossier van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen. Dat bij de bestreden beslissing trouwens een aantal documenten zaten om door middel van D.N.A.-onderzoek de afstamming vast te stellen, hetgeen een duidelijke indicatie zou zijn voor zover men per impossele quod non reeds de argumenten zou aanvaarden in het eerste gedeelte van de beslissing en hetgeen een duidelijke manier is om de werkelijkheid van de afstamming wetenschappelijk vast te stellen. Dat aldus het niet kan volstaan zeker als de rechten vervat in artikel 8 van het E.V.R.M. worden ingeroepen zich enkel te baseren op de verklaring in een asioldossier, dat dit

des te meer geldt nu er ook een asiëldossier van de vrouw bestaat. Dat ter zake blijkt dat de inmenging niet evenredig is met het doel, nu ter zake de DNA ter beschikking staat. Dat het Europees Hof van de Rechten van de mens geoordeeld heeft in de zaak MOUSTAQUJUN, waarin een vreemde onderdaan gelet op het plegen van misdrijven in België uitgezet werd, dat 147 strafbare feiten waarvan slechts 26 correctioneel werden berecht, en de gevolgen daarvan voor de openbare orde niet opwegen tegen de rechten vervat in artikel 8 van het E.V.R.M. (MOUSTAQUJUN/ België, dd. 25 januari 1991. nr. 26/1986/186/246). Dat gelet op de leer van voorenstaande arrest niet kan worden ingezien waarom de motivering van de bestreden beslissing zou volstaan in het voorhouden van de verklaring van de man in een asielaanvraag, daar waar echtheid van de afstamming kan bewezen worden door een DNA-onderzoek. 8 I)a hierdoor artikel 8 van het E.V.R.M. waaronder ook het belang van het kind ressorteert geschonden is. Dat hierdoor ook de bestreden beslissing ook niet gemotiveerd is. Dat evenzeer de artikelen 17 en 13 hierdoor geschonden zijn."

3.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 63 van de Vreemdelingenwet dient gesteld dat verzoeker dit artikel enkel vermeldt in zijn verzoekschrift doch geenszins duidelijk maakt op welke manier dit artikel geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 63/2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel opgeheven werd, zodat verzoekers betoog op dit punt juridische grondslag mist.

Waar verzoeker argumenten aanvoert tegen de betwisting van de authenticiteit van de door hem voorgelegde geboorteakte, herhaalt de Raad zonder rechtsmacht te zijn zoals uitvoerig besproken onder punt 3.1.3.

3.2.3. Verzoeker acht artikel 8 EVRM geschonden doordat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging inhoudt op artikel 8 EVRM, nu ter zake de mogelijkheid bestaat van een DNA-test.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een *"weigering van een visum onder voorbehoud van een DNA-test"* inhoudt. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verzoekers visumaanvraag heeft geweigerd omdat uit het voorgelegde geboortecertificaat niet zonder twijfel de bloedverwantschap in neerdalende lijn met de heer K.B.B. kon vastgesteld worden, maar dat indien verzoeker door middel van een DNA-test zijn bloedverwantschap aantoonde, zij een nieuwe beslissing zal nemen:

"(...) Overwegende dat het op basis van het geheel van de voorgelegde documenten en de beschikbare elementen in het administratief dossier niet mogelijk is om zich op voldoende en betrouwbare wijze uit te spreken over de verwantschap tussen de visumaanvrager en K.B.B. {...}. De visumaanvraag wordt derhalve geweigerd onder voorbehoud van een DNA-test. Het bewijs van afstamming tussen de visumaanvrager en K.B.B. {...} kan immers worden geleverd door middel van een DNA-test, die in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken wordt uitgevoerd. Indien de resultaten van de DNA-test positief zijn, vormen deze een bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing die door de Dienst Vreemdelingenzaken zal worden genomen. Opgelet: een eventuele DNA-test kan slechts worden opgestart indien voorafgaandelijk volgend document wordt voorgelegd, en goedgekeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken. - Eigendomsakte of geregistreerde huurovereenkomst op naam van K.B.B. {...}."

Verzoekers betoog dat artikel 8 EVRM geschonden is doordat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging inhoudt op artikel 8 EVRM, nu ter zake de mogelijkheid bestaat van een DNA-test, mist derhalve feitelijke grondslag. De verwerende partij stelt immers zelf voor om een DNA-test te laten uitvoeren.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

3.2.5. De Raad stelt evenwel vast dat de geboorteakte die verzoeker neergelegd heeft als bewijs van zijn afstammingsband niet erkend wordt zodat niet onbetwist kan vastgesteld worden dat er een bloedverwantschap bestaat tussen verzoeker en de heer K.B.B. en verzoeker aldus niet aantoonde dat hij valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. In zoverre verzoeker met de stukken die hij bij zijn verzoekschrift en bij zending van 8 november 2011 aanbrengt, wederom de niet-erkenning van de geboorteakte tracht te betwisten, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 3.1.3. Bovendien gaat het in casu om een eerste toelating, met betrekking tot dewelke het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Zoals reeds gesteld staat voor verzoeker de mogelijkheid open om via een DNA-onderzoek zijn afstammingsband te bewijzen, ingevolge hetwelk de verwerende partij een nieuwe beslissing zal nemen. Bovendien, indien al zou aangenomen kunnen worden dat verzoekers afstammingsband vaststaat, wat in deze niet zo is, toont verzoeker geenszins aan dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders dan in België.

Evenmin kan om voormelde reden een schending worden aangenomen van de artikelen 17 en 23 van het BUPO.

3.2.6. Gezien het voorgaande, maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 159 van de Grondwet en van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt het volgende:

"Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is. Dat de motieven van de bestreden beslissing voorhouden Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10. § 1. eerste lid 4: van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15.09.2006. Overwegende dat de Ambassade van België te New Delhi aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van S.B. {...} geboren op 10.03.1994 van Nepalese nationaliteit, om zich te voegen bij K.B.B. {...} geboren op 14.11.1957 van Nepalese nationaliteit Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte om erkend te worden moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor naar echtheid, en naar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht. Overwegende dat betrokkene ter staving van zijn visumaanvraag een laattijdig geregistreerd geboortecertificaat voorlegt; De geboorte werd geregistreerd

in maart 2010 - slechts een aantal maanden voor de datum van indiening van de visumaanvraag terwijl betrokkene is geboren in 1994 Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een afstammingsband vast te stellen de voorwaarden bepaald in bovengenoemd artikel 27 niet vervullen: De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze laattijdig en registraties na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens van het dossier waarover zij beschikt; Overwegende dat K.B.B. {...} zijn asielaanvraag ad 25 10 2005 verklaarde geen kinderen te hebben. Overwegende de bevindingen van de Ambassade van België te New Delhi Gezien de discrepantie tussen onderhavige visumaanvraag en de gegevens in het administratief dossier.1 Dat de bestreden beslissing zich niet op de wet steunt door zich te baseren op richtlijnen artikel 10 van de vreemdelingenwet. Dat nergens aangegeven wordt wat die richtlijnen dan juist zouden moeten behelzen. 9 Dat richtlijnen niet stroken met de wet en niet toegepast kunnen worden en dus artikel 10) van de vreemdelingenwet schenden. Dat men zelfs bij reglement of bij omzendbrief niet kan afwijken van een bij wet ingevoerde regeling (Cfr. RvSt. nr. 198.769 van 9 december 2009 in de zaak A/ 193.994/XIV 31.885 kan gelden een recent voorbeeld waarbij de overheid niet bij instructie vermocht op te treden voor het bepalen van regularisatiecriteria: daarbij kan men zelfs bemerking dat de wettekst van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet zelf zelfs geen aanzetten geeft wat de regularisatiecriterium zouden kunnen zijn: zie ook RvSt. nr 82.791 van 8 oktober 1999 met algemeen rolnummer 87.715 waarbij het K.B. met regularisatiecriteria van 6 oktober 1999 werd geschorst omdat dit K.B. indruiste tegen het vroeger artikel 9,3 van de vreemdelingenwet), zodat men dit evenmin kan met behulp van zogenaamde richtlijnen die zouden afwijken van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Dat de bestreden beslissing hierdoor artikel 159 van de Belgisch Grondwet schendt (RvSt. , 26 mei 1966, Nicolas. nr.11.843, en het gelijkkluidend algemeen rechtsbeginsel schendt (RvSt.. 14 november 1985, N.V. Meuhelcentrale Heylen. nr. 25.858: RvSt..27 januari 1988. Leens. nr. 29.777). Dat immers enkel de besluiten en verordeningen kunnen worden toegepast zijn in zoverre zij in overeenstemming zijn met de wet. Dat hierbij het al dan niet verordende karakter niet van belang is (Cass.. 21 april 1988, Arr. Cass., 1987-88. 1045 en. met concl. advoc.-gen. B. Janssens de Bisthoven, Pas., 1988, 1, 983: Cass., 24 november 1988, Arr. Cass.,1988-89,364, enPas., 1989,1,334; Cass., 19 oktober 1989, Arr. Cass., 1989-90, 233; Pas., 1990, 1, 207: Cass., 10 november1992, Arr. Cass., 1991-92, 1291; Pas., 1992, T, 1245: Cass., 22maart1993, Arr. Cass., 1993, 316 en, met concl. advoc.-gen. J.F. Leclercq, Pas., 1993,1,308: Cass.,9januari 1997,Arr. Cass.,1997.43.cn Pas.. 1997.1, 44). Dat artikel 159 van de Belgische Grondwet luidt : De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. Dat dit zeker ook als algemeen rechtbeginsel geldt voor administratieve overheden. Dat richtlijnen geen enkele vorm van wetgeving kunnen zijn en reeds in abstracto kan gesteld worden dat de bestreden beslissing op geen enkele juridisch basis kan berusten. Dat richtlijnen zonder juist op te geven welke juist onmogelijk kunnen leiden tot een formeel gemotiveerde beslissing. Dat de juridische basis van de bestreden beslissing dient opgegeven te worden hetgeen niet is gebeurd waardoor de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn. Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn. gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).Dat de beslissing zowel formeel als inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A.. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breesch. 1997, 246).”

3.3.2. Waar verzoeker opnieuw de motiveringsplicht aanvoert verwijst de Raad naar de bespreking van de vorige middelen.

3.3.3. Waar verzoeker de vermelding van de “richtlijnen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4 van de wet van 15.12.1980”, interpreteert als zijnde een verwijzing naar ministeriële instructies of aanbevelingen, wijst de Raad erop dat het hier duidelijk gaat om een materiële vergissing, in casu verkeerd gebruik van het woord richtlijnen waar het woord “bepalingen” had moeten gebruikt worden, die geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoekers betoog mist derhalve feitelijke grondslag.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER